

A színpad díszítését Hokuszaira bízták
Ismerve a darabot, rögtön munkához látott
A történetben egy éjjel Edóra támadnak

a rémek, földúlják a várost, és csecsemőtől
a vénasszonyokig, ölik, pusztítják a nőket
hogy szakadjon meg az élet, vesszen el a város

Mert ölelgették a bűnt, s megvetették a békét
Megrontották a természetet, sokat hazudtak
Nem tisztelték az életet, a nagylelkűséget

Azonban Icsi, a samuráj, szerelmét védve
szembeszáll a szörnyekkel / tudja, hogy a pirkadat
győzelmüket hozza, addig kell végezni velük

különben fekete éjszakákon visszatérnek
nem irgalmaznak / örökös sötétséget hoznak
Edóban nagy izgalommal várták a premiert

Híre ment, hogy Hokuszai mozgó díszletei
és különleges fényjátékai kivívhatják
a rémek bosszúját, és rátámadnak az esti

bemutatóra / a nézőtér lázasan izzó
kíváncsisággal zúgott / az alkonyat parázsló
fáklyákat lobbantott / a zenekar baljóslatú

zörejekkel hangolta a feszültté váló és
elbizonytalanodott közönséget / a színpad
mélyéről ezer ragadozó madár tört elő

Véres tollak szállingóztak a kavargó szélben
A nézők felugráltak, kiabáltak, sírtak és
jajongtak / és mintha a föld is megmozdult volna:

szikrát hányva lángnyelvek robbantak a magasban
Már-már pánikká fokozódott az izgatottság
amikor a füstös homályból előtűnt Icsi

50 a hős szamuráj / a fiatal színész növendék
megtévesztő azonosulással játszott
szerepét, idézve Anada, a győzhetetlen

szamuráj emlékét / a nézőtér visszafojtott
remegéssel követte a kiszámíthatatlan
eseményeket / Hokusjai hatásosan bánt

az árnyakkal, tükrökkel, tüzekkel, függönyökkel
A harc csúcspontján a rémek tombolásba kezdtek
a nézők a kijáratot keresték / a színház

csataterre vált / poklok örvénylő torka megnyílt
a szenvedők válogatás nélkül hullottak a
mélybe / vakon botlott az irgalom fénye / Icsi

szinte elveszett / Hokusjai fegyelmezetten
állt a háttérben / eddig minden terv szerint haladt
Ám ekkor a nézők közül kiemelkedett egy

alak / hirtelen döbbsent csend támadt, a zenekar
üresen csengett-bongott, elhalkult / a kulisszák
és az állványok árulkodóan nyikorogtak

Icsi karja megállt a levegőben / „Anada!” –
zúgott tompán a tömeg / s a legendás szamuráj
már a színpadon állt / fényes kardja megvillant és

nem tétovázott, rárontott a papírszörnyekre
pillanatok alatt összetörte, szétvagdosta
Hokusjai díszleteit, óriás képeit

Moccanni sem mertek, némán várahoztak míg a
lassuló, művészi kardcsapások megnyugodtak
Anada fenséges mozdulattal a tokjába

csúsztotta fegyverét / hátsó sorokból úgy látszott
megtántorodik, pedig inkább kihúzta magát
és büszke léptekkel eltűnt a romhalmaz mögött

Izgatottan sugdolódtak / néhányan a félbe-
vágott előadást éljenezték / zavarodott
feszültségben, nyugtalan lélekkel tértek haza

51

Hokusjai bölcs fájdalommal felmérve a kárt
Anada nyomába eredt / otthon nem találta
de emlékezett egy régi találkozásra

a kikötőben / ott szeretett ülni, egy villám-
ütött cseresznyefának dőlve / le is rajzolta
őt a fa alatt / könnyen rátalált a sötétben

A fa, kiheverve a villámcsapást, virágba-
borulva világitott Anada fölött / alig
élt / kardját mellkasához szorítva, elhalóan

súgta: „Te vagy, Kacusika?” – „Én vagyok, szamuráj”
„Látod, becsaptál engem, nagy, hamis művész vagy te”
„Ez csak játék, a *valóságban* te vagy a nagyobb”

ANADA Ki tudja, mi a *valóság*, Kacusika?

HOKUSZAI Az élet a valóság

ANADA És az álmaid, a fantáziád, nem valóság?!

HOKUSZAI Másolatok

ANADA Mégis életre kelnek

HOKUSZAI Velünk együtt meghalnak

ANADA Akkor velünk maradnak!

HOKUSZAI Nem tudjuk

ANADA Dehogynem

HOKUSZAI Önmagunkkal hadakozunk

ANADA Mert nincs rendben bennünk valami, bűnösök vagyunk

HOKUSZAI Ez ellen küzdünk mindannyian

ANADA Nekem nem sikerült

HOKUSZAI Mi a bűnöd, szamuráj?

ANADA Elhagytam az asszonyomat, kárhozatba taszítottam.

Fontosabb volt a harc, a dicsőség, a hiúság, a hősiesség. Nem tudtam
megvédeni őt

HOKUSZAI A városért vívtál, miértünk!
 ANADA Megmentettem a bűnt a bűnhődéstől
 HOKUSZAI A szenvedés kiveti magából
 ANADA Megöltem a becsületemet
 HOKUSZAI Visszaszerezted a városét
 ANADA Miféle becsület ez?
 HOKUSZAI A büntudat becsülete
 ANADA Te művész vagy, én halott
 HOKUSZAI A művészek is meghalnak
 ANADA De műveikben visszajárnak. Akik eltékozták életüket,
 örök halottak lesznek
 HOKUSZAI Bízd a sorsra
 ANADA Másť már nem tehetek
 HOKUSZAI Az asszonyok meggyógyítanak
 ANADA Méltatlan vagyok rá
 HOKUSZAI Engedd el a kardod
 ANADA A lelkem ez a kard
 HOKUSZAI Megfestelek a kardoddal Anada, mindenki látni fogja
 ANADA Kacusika...!
 HOKUSZAI Mondjad szamuráj
 ANADA Most, most... meghalok –

Kardjával együtt lassan Hokuszi felé dőlt
 Langyos, simogató, füstszagú szél éledezett
 Némán zuhogtak rájuk a kékesfehér szirmok

(Hokuszi rajza Anada sírján)

Őreg ágaknak
 törékeny virága hull
 Fához hú marad

LISSZABON ELVESZTÉSE

(Fernando Pessoa búcsúja)

A tenger, az ég
egy nyugodt vonal
Hátam mögött a

város / emberek
hívnak, üldöznek
Szerkesztem őket

Kicserélgetjük
egymást magunkra
De ma nélkülük

búsulok, iszom
papot se hívok
Utolsó napom

ez a délután
Utolsó versem
ez a néhány sor

Üvegbe zárom
Vízre bocsátom
Azt hihetik majd

hogyan elpusztultam
Van még jó néhány
üres üvegem

Hiába ittunk
együtt, magányos
versek ezek mind

Ha száz év múlva
partra vetődik
ki leszek én már!

Lisszabon sem fog
emlékezni rám
A ma esti kéj

elringat tenger
illatával / az
utcák ölelnek

minden kocsmában
szerelmek várnak
Nem oldottam meg

semmit / álarcot
húztam magamra:
ne vegyék észre

arcomra égett
szégyeneimet
A tenger, az ég

egy verssor marad
Viszi az üveg
Nagy voltál ma is

(Istenáldjonfer-
nandopessoa
holnapisgyere)